

opusdei.org

27 september: predikan under saligförklaringsmässan

Vi publicerar texten av predikan som hölls av kardinal Angelo Amato under saligförklaringen av Álvaro del Portillo.

2014-10-16

1. "En herde enligt Kristi hjärta, en ivrig tjänare i kyrkan".^[1] Detta är den bild som påven Franciscus gör av den salige Álvaro el Portillo, en god herde som, liksom Jesus, känner

och älskar sina får, för tillbaka dem som gått vilse, sköter om såren på de sjuka och ger sitt eget liv för dem[2].

Den nye salige kallades att följa Kristus från tidig ungdom, för att senare vara en omsorgsfull tjänare i kyrkan och över hela världen förkunna den härliga rikedom som hennes frälsande mysterium innefattar: "Vi förkunnar Kristus genom att vägleda alla människor och undervisa dem alla med all vishet för att kunna föra fram alla som fullvuxna i Kristus. Det är för detta jag strävar och kämpar med den kraft som han så mäktigt låter verka i mig." [3] Detta budskap om frälsaren Kristus levde han upp till med total trofasthet till korset och samtidigt med en föredömlig evangelisk glädje under svårigheterna. Därför tillämpar liturgin idag dessa ord av aposteln på honom: "Nu gläder jag mig över att få lida för er. Vad som ännu fattas i

Kristi lidanden, det lider jag i mitt eget kött, för hans kropp, som är kyrkan."[4]

Den roingivande lyckan inför smärta och lidande är ett kännetecknande drag hos helgonen. För övrigt är saligprisningarna – även de svårare, som förföljelserna – inget annat än en hyllningssång till glädjen.

2. Det finns många dygder – t.ex. tron, hoppet och kärleken – som den salige Álvaro utövade till en heroisk grad. Han utövade dem i ljuset av saligprisningarna av mildhet, barmhärtighet och hjärtats renhet. Vittnesbörden är samstämmiga. Utöver hans kompletta andliga och apostoliska samstämmighet med den helige grundaren, utmärkte han sig även som en person med stor mänsklighet.

Vittnena säger att Álvaro, sedan han var barn, var "en mycket glad och studiemotiverad pojke, som aldrig

förorsakade några problem"; "han var kärleksfull, enkel, glad, ansvarsfull, god..."[5].

Från sin mamma, fru Clementina, ärvde han ett sedvanligt lugn, finkänslighet, leendet, förståelseförmågan, vanan att tala gott om andra och att vara sansad i sina omdömen. Han var en riktig gentleman. Han var inte mångordig. Hans utbildning som ingenjör gav honom en intellektuell stringens, koncentration och noggrannhet som fick honom att direkt upptäcka kärnan i problemen och kunna lösa dem. Han ingav respekt och förundran.

3. Hans finkänslighet i umgänget gick hand i hand med en utomordentlig andlig rikedom, i vilken enheten mellan det inre livet och en outtröttlig apostolisk iver utmärkte sig. Författaren Salvador Bernal säger att han omvandlade det

vardagliga arbetets ödmjuka prosa till poesi.

Han var ett levande exempel på trofasthet till evangeliet, Kyrkan och påvens lära. När han gick till Peterskyrkan i Rom brukade han alltid be Trosbekännelsen inför Petri grav och en Salve Regina inför Mariabilden *Mater Ecclesiae*.

Han undvek på alla sätt och vis att stå i centrum eftersom han förmedlade evangeliets sanning och traditionens kompletta innehåll och inte sina egna åsikter. Hans eukaristiska fromhet och hans vördnad till jungfru Maria och till helgonen närde hans inre liv. Hans medvetenhet om Guds närvaro var alltid levande tack vare bönesuckar och muntliga böner. De mest vanliga var: *Cor Iesu Sacratissimum et Misericors, dona nobis pacem!* Och *Cor Mariae Dulcissimum, iter para tutum*, liksom även det marianska

böneropet *Santa Maria, vår hopp,
Herrens tjänarinna, vishetens säte.*

4. En avgörande stund i hans liv var när han blev kallad till Opus Dei. Nittonhundra trettiofem (1935), när han var tjugoett (21) år, efter att ha träffat den helige Josemaría Escrivá de Balaguer –som då var en ung präst på trettiotre (33) år – svarade han generöst på Herrens kallelse till helighet och apostolat.

Han kände en sons djupa affektiva och effektiva gemenskap med påven. Han tog emot hans lära med tacksamhet och spred den till medlemmarna i Opus Dei. De sista åren av sitt liv kysste han ofta prelatsringen som påven hade gett honom, för att förnya sin fulla uppslutning kring påvens vilja. Han följde särskilt påvens vädjan till bön och fasta för fred, för de kristnas enhet och för evangeliseringen av Europa.

Han utmärkte sig genom sin klokhets och redbarhet när han bedömde händelser och personer; genom sitt sinne för rättvisa när det gällde att respektera andras heder och frihet; genom sin styrka för att stå emot fysiska och moraliska svårigheter; genom sin måttfullhet som uttryckte sig i ett återhållsamt levnadssätt och i hans inre och yttre självtukt. Den salige Álvaro förmedlade Kristi väldoft, *bonus odor Christi*[6], vilken är den sanna helighetens doft.

5. Det finns dock en dygd som monsignore Álvaro del Portillo utövade på ett särskilt utomordentligt sätt eftersom han ansåg att den var ett oundgängligt redskap för helighet och apostolat: ödmjukheten, som är att efterlikna Kristus och att identifiera sig med Kristus, "som har ett milt och ödmjukt hjärta"[7]. Han älskade Jesu liv i det fördolda och föraktade inte

enkla åtbörder som är vanliga i folkfromheten, som t.ex. att bestiga Scala Santa i Rom på knä. En medlem i prelaturen berättade en gång för den salige Álvaro att han hade besökt Scala Santa och gått upp till fots, eftersom han, som han själv sade, ansåg sig vara en vuxen och fullärd kristen. Den salige log och tillade att han själv hade gått upp på knä, trots att luften var tung på grund av mängden personer som var där och den knappa ventilationen.[8] Det var en viktig lektion i enkelhet och fromhet.

Monsignore del Portillo var faktiskt positivt "smittad" av vår Herre Jesu Kristi inställning, som inte kom "för att bli tjänad, utan för att tjäna"[9]. Därför bad och betraktade han ofta den eukaristiska hymnen *Adoro te devote, latens deitas*. På samma sätt betraktade han jungfru Marias liv, Herrens ödmjuka tjänarinna. Ibland påminde han i sina samtal om

Cervantes som i en av hans böcker skrev "det finns inget som heter dygd utan ödmjukhet"[10]. Han upprepade ofta en bönesuck som är vanlig bland Verkets medlemmar: *Cor contritum ett humiliatum, Deus, non despicias*[11], ett ödmjukt och förkrossat hjärta, förkastar du inte, o Gud.

För honom, som även för den helige Augustinus, var ödmjukheten ett hem för barmhärtigheten[12]. Han upprepade ett råd som Opus Deis grundare brukade ge citerande några ord av den helige Josef av Calasanz: "Om du vill vara helig, var ödmjuk. Om du vill vara mer helig, var mer ödmjuk. Om du vill vara mycket helig, var mycket ödmjuk"[13]. Han glömde inte heller att Jesu tron var en åsna när han red in i Jerusalem. Till och med hans studiekamrater, som framhävde hans utomordentliga intelligens, understryker hans enkelhet som var en rogivande

oskyldighet hos någon som inte anser sig vara bättre än någon annan. Han ansåg att hans värsta fiende var högmodet. Ett vittne säger att han var "ödmjukheten själv"[14].

Hans ödmjukhet var inte hård, sträv, iögonfallande eller uppskruvad utan tillgiven och glad. Hans glädje kom från hans övertygelse att han inte hade något som helst eget värde. I början av året 1994, det sista i hans liv, sade han under ett möte med sina döttrar: "Jag säger det till er och till mig själv: Vi måste kämpa hela livet för att bli ödmjuka. Vi kan lära oss av Herrens och jungfru Marias och den helige Josefs underbara ödmjukhet. Vi ska lära oss. Låt oss kämpa mot vår egoism som alltid höjer sig som en orm, redo att hugga. Men vi är i säkerhet om vi är nära Jesus, som är av Marias släkt, och som kommer att trampa ihjäl ormens huvud."[15]

För biskop Álvaro var ödmjukheten "nyckeln som öppnar dörren till helighetens hus", medan högmodet var det största hindret för att se och älska Gud. Han sade: "Ödmjukheten tar av den löjliga ansiktsmask som förmätna personer har, som är fästa vid sig själv."[16] Ödmjukheten är erkännandet av våra begränsningar men även av vår värdighet som Guds barn. Det finaste berömmet av hans ödmjukhet uttrycktes av en kvinna i Opus Dei efter hans bortgång: "Den som har dött är fader Álvaro, eftersom vår Fader fortfarande lever i sin efterträdare".[17]

En kardinal vittnar om att när han läste om ödmjukheten i *S:t Benedikts regel* eller i den helige Ignatius av Loyolas *Andliga övningar*, verkade han skåda ett ideal som är alldeles för högt att nå för en människa. Men när han lärde känna och umgicks med den salige Álvaro förstod han att

det var möjligt att vara helt och hållet ödmjuk.

6. Man kan på biskop Álvaro tillämpa de ord som kardinal Ratzinger använde 2002 om Opus Deis grundare när han helgonförklarades. På tal om det heroiska utövandet av dygder sade den dåvarande prefekten för Troskongregationen: "Heroisk dygd innebär inte exakt att någon har gjort stora saker av sig själv, utan att det i den personens liv finns saker som han eller hon inte har gjort, eftersom personen var transparent och tillgänglig för Guds ingripande [...]. Detta är heligheten."[18]

Detta är det budskap som den salige Álvaro del Portillo ger oss idag, "en herde enligt Kristi hjärta, en ivrig tjänare i kyrkan"[19]. Han bjuder in oss till att vara heliga som han genom att besitta en älskvärd,

barmhärtig vänlig, mild och ödmjuk
helighet.

Kyrkan och världen behöver ett
skådligt exempel av helighet för att
med sin behagliga doft rena den
härskna atmosfär som skapats av de
många laster som man med arrogant
envishet prålar med.

Idag mer än någonsin behöver vi
helighetens ekologi för att motverka
den förorening som finns av
omoraliskt beteende och korruption.
Helgonen bjuder in oss till att i
kyrkans och samhällets mitt föra in
Guds nåds rena luft, som förnyar
jordens ansikte.

Må jungfru Maria, de kristnas hjälp
och moder till de heliga hjälpa och
beskydda oss.

Salige Álvaro del Portillo, be för oss.
Amen.

[1] Franciscus, Apostoliskt brev för saligförklaringen av Guds tjänare Álvaro del Portillo, biskop, prelat av Opus Dei, 27/9 2014.

[2] Jfr Hes 34:11-16, Joh 10:11-16.

[3] Kol 1:28-29.

[4] *Ibid.*, 24.

[5] *Positio super vita, virtutibus et fama sanctitatis*, 2010, vol. I, s. 27.

[6] 2 Kor 2:15.

[7] Matt 11:29.

[8] Jfr *Positio super vita, virtutibus et fama sanctitatis*, 2010, vol. I, s. 662.

[9] Matt 20:28, Mark 10:45.

[10] Miguel de Cervantes, *Novelas Ejemplares: "El coloquio de los perros"*. Jfr *Positio super vita, virtutibus et fama sanctitatis*, 2010, vol. I, s. 663.

[11] Ps 51:19.

[12] S:t Agustinus, *De sancta virginitate*, 51.

[13] S:t Josemaría Escrivá, citerad i A. Vázquez de Prada, *El Fundador del Opus Dei*, vol. I, Rialp, Madrid 1997, s. 18.

[14] *Positio super vita, virtutibus et fama sanctitatis*, 2010, vol. I, s. 668.

[15] *Ibid.* s 675.

[16] *Ibid.*

[17] *Ibid.*, s. 705.

[18] *Ibid.*, s. 908.

[19] Franciscus, Apostoliskt brev för saligförklaringen av Guds tjänare Álvaro del Portillo, biskop, prelat av Opus Dei, 27/9 2014.

pdf | Dokument automatiskt skapad
från <https://opusdei.org/sv-se/article/27-september-predikan-under-saligforklaringsmassan/> (2026-03-16)